

Het geheim

Hoofdstuk 1: de leegte

Knipperend open ik mijn slaperige ogen. Het licht van de ochtendzons komt door de gordijnen naar binnen. Ik kijk op mijn mobiel om te zien hoe laat het is. Kwart voor zes. Ik heb nog even voordat mijn wekker gaat.

Naast mij zie ik het fijne gezicht van Lena. Ze is mooi als ze slaapt. Ze is eigenlijk altijd prachtig. Onze dochter Mia van acht lijkt op haar. Ze hebben dezelfde blonde haren en sprekende blauwe ogen.

Ik heb het leven waar elke andere man van 28 jaar jaloers op zou kunnen zijn. Een liefdevol gezin, een stel goede vrienden en een appartement in de binnenstad. Over mijn baan heb ik ook weinig te klagen. Ik werk op een basisschool bij ons om de hoek. Vijf dagen in de week ben ik meester Ruben.

Ik wend mijn gezicht van Lena af en staar naar het plafond. Ik heb alles, maar toch ben ik niet gelukkig. Het is niet dat ik nergens plezier aan beleef, maar ik voel soms een leegte van binnen die ik niet kan vullen. Op dit moment is die er ook. Het zware gevoel dat op mijn borst drukt.

Ik heb een manier ontwikkeld om het te onderdrukken. Heel even maar. Een vervelende gewoonte. Een verslaving zou je het kunnen noemen... Lena en Mia weten het niet. Het is een geheim, mijn geheim, dat ik al een tijdje met me meedraag. Ik wil het vertellen, maar ik schaam me voor wat ik doe. Hoe zou Lena reageren als ik het haar vertel? Ik draai op mijn zij en sluit mijn ogen. Dan hoor ik vanuit de verte een scherp gerinkel. Eerst klinkt het ver weg en dan steeds dichterbij. Het is mijn wekker.

Hoofdstuk 2: meester Ruben

Iets voor achten trek ik de voordeur van ons jaren '30 huis achter me dicht. Vervolgens loop ik de straat uit en voordat ik het weet sta ik voor de hoofdingang van Kinderrijk.

'Hooi meester Ruben!' roepen twee meisjes vanaf het klimrek.

Ik begroet de kinderen. Ondertussen open ik de deur met mijn sleutel en loop de lange smalle gang van het schoolgebouw in. Aan de linkerkant zie ik twee klaslokalen. Groep drie is nog leeg. In groep vier is Juf Marieke al druk bezig met haar voorbereidingen. Ze schrijft met grote letters 'welkom' op het schoolbord.

Marieke is een gezette vrouw van middelbare leeftijd. Ze gebaart altijd druk met haar handen als ze iets vertelt. Als ze mijn gezicht ziet, zwaait ze vriendelijk. Ik steek mijn hand naar haar op en loop wat verder de gang in, in de richting van groep zes, waar ik straks mijn eigen les zal geven. Het is vroeg, dus ik zie verder nog niemand. Over ongeveer tien minuten zullen er meer leraren binnendruppelen en zal het schoolplein zich vullen met kinderen en ouders.

Mijn oog valt op het grote kantoor aan het einde van de gang. De deur staat open. Dit is waar het altijd mee begint, mijn geheim... Ik voel spanning in mijn lichaam, een rush van adrenaline. Ongezien loop ik het kantoor binnen en neem de ruimte in me op. Er staan verschillende bureaus met computers, pennen, puntenslijpers en andere spulletjes erop.

Dan zie ik naast een van de bureaustoelen de gebreide tas van Marieke staan. Mijn vingers jeuken. Zou ik er iets uit kunnen halen zonder dat ze het merkt? Voorzichtig trek ik aan de rits van het middelste vak. Als Marieke nu haar lokaal uitloopt en richting het deurgat kijkt, dan betrapt ze me. Zo snel als ik kan steek ik mijn hand in de tas en gruis er een rode lippenstift uit. Het voorwerp verdwijnt in mijn jaszak. Het komt niet eens in me op om de rits terug dicht te doen.

Alsof er niets is gebeurd, loop ik de kantoornruimte uit. Er gaan gevoelens van voldoening en opluchting door me heen. Het is me gelukt! En niemand heeft het gezien. Heel even voel ik me volmaakt gelukkig. Ik weet dat het tijdelijk is, want later komt altijd weer dat schuldgevoel...

Hoofdstuk 3: safe spot

Om half een 's middags plof ik met een zak chips op de bank. Op woensdag sluit de school eerder dan op andere dagen. De leraren en kinderen hebben na de ochtend vrij. Mijn dochter ook. Ze zit op een andere basisschool dan waar ik werk. Die keuze hebben Lena en ik gemaakt, omdat het ons niet goed leek dat een vader lesgeeft aan zijn eigen kind. Mijn vrouw werkt in de bloemenwinkel op het marktplein in de stad. Ze komt vanavond pas laat thuis.

Als ik genoeg heb van de chips loop ik naar de keuken en leg de zak weer in een van de keukenkastjes. Daarna open ik de achterdeur. Ik kijk de tuin in. Het is niet groot, maar Lena heeft er echt iets moois van gemaakt. Overal zie je bloeiende planten en bloemen. Het is afgemaakt met lantaarns en lichtjes. Vooral in de avond voegt het echt wat toe aan de sfeer. Lena heeft een talent voor bloemen en interieur.

Ik loop via het stenen pad naar het schuurtje achter in de tuin. Als ik tijd heb trek ik mezelf hier terug om te klussen. Ik maak graag dingen van hout.

Er is nog andere reden waarom ik hier kom. In deze ruimte bewaar ik mijn verzameling. Er staat een grote kast die van onder tot boven is gevuld met gestolen spullen. Ik kijk naar de voorwerpen. Een paar schoenen, een gum, pennen, een flesje parfum, een knuffeltje, de lippenstift van Marieke. De kick komt meestal weer terug als ik hier sta en zie wat ik heb allemaal heb bemachtigd, maar de laatste tijd is het anders. De schaamte en het schuldgevoel worden erger. Hoe lang kan ik alles nog verborgen houden? Ik moet het vertellen voordat iemand er zelf achter komt.

'Papa, ben je thuis?' roept een stem vanuit de keuken. 'Jaá, ik ben in de schuur!' roep ik terug. Zo snel als ik kan sluit ik de kastdeuren en loop ik in de richting van het huis.

Hoofdstuk 4: jeukende vingers

Eergisteren vertelde Marieke tijdens de lunchpauze aan Anja, de leerkracht van groep zeven, dat haar favoriete lippenstift ineens was verdwenen. Ze wist niet zeker of dat ze hem zelf ergens had laten liggen of dat iemand hem uit haar tas had gepakt.

Anja, een roddeltante van rond de vijftig had bedenkelijk geknikt en verwijtend gezegd: 'Misschien is het de schoonmaker. Zij gedraagt zich vaak eigenaardig. En ze heeft overal een sleutel van.'

Ik zat ernaast, samen met een zwijgende stagiaire en een druk schrijvende Peter van de administratie. Ik voelde me ongemakkelijk en nam snel een slok van mijn koffie om het te verbloemen. Op dat moment heb aan mezelf beloofd dat het genoeg was. Dit wilde ik niet meer.

Het is zaterdag en ik loop met Lena en Mia door de stad. Het is fijn om zo nu en dan wat tijd met je familie door te brengen. De afgelopen twee dagen heb ik niks gestolen. Zelfs geen kleine prulletjes die niemand echt mist.

Het is lekker weer en de winkelstraat is gevuld met mensen. Overal om me heen zie ik verleidingen. Vooral op de markt heb ik het even moeilijk, maar het lukt me om de drang te weerstaan. We lunchen op het terras, praten gezellig en gaan winkel in, winkel uit. Het gaat goed. Ik ben een beetje trots op mezelf, omdat ik het vol kan houden.

We lopen een juwelier binnen. Lena en Mia kijken wat rond. Ik sta voor een rekje met kettinkjes. En dan is het er ineens weer: het gevoel van spanning in mijn lichaam. Ik staar naar een gouden hartje met een paars steentje aan de binnenkant. Ik wil wegstaren, maar voordat ik het weet verdwijnt het sieraad in mijn hand en daarna in mijn zak. Yes ik heb het!

Dan hoor ik ineens een stem achter me. 'Papa, waarom doe je dat? We moeten toch eerst betalen?'

Ik draai me geschrokken om. Ik kijk recht in de vragende blauwe ogen van Mia. Ik moet snel iets verzinnen. 'O, de ketting? Die wilde ik net gaan afrekenen. Ik deed hem zonder na te denken in mijn zak,' zeg ik snel.

Mia kijkt me ongelovig aan.

'Wil je nog een paar van deze oorbellen?' vraag ik haar.

Zonder dat ze antwoord kan geven, pak ik het kartonnetje met twee rode steentjes van het rek en geef ik haar een klein duwtje in de richting van de kassa. Lena heeft niets gemerkt. Ze staat licht gebogen over een mandje afgeprijsde sjaaltjes.

Een paar minuten later zijn we weer buiten. Mia zwijgt. Zou ze tegen haar moeder gaan vertellen wat er is gebeurd?

Hoofdstuk 5: betraapt!

Vandaag geef ik les aan groep zeven. Normaal doet Anja dat, maar zij is ziek. 's Ochtends om iets over acht stap ik het lokaal binnen. De leerlingen zullen er over een paar minuten zijn. Ik schuif mijn zwarte rugzak onder het bureau en schrijf wat woorden op het schoolbord ter voorbereiding van mijn les. Het krijtje verdwijnt in het borstvakje van mijn geruite overhemd.

Ik leun tegen het bord en mijn gedachtes dwalen af. Het voorval in de juwelier is inmiddels twee weken geleden. Mia heeft niks gezegd en ik denk dat ze dat ook niet meer gaat doen. Eerst had ik vooral opluchting gevoeld, omdat ik aan niemand iets hoefde uit te leggen, maar nu is het de schaamte die overheerst. Ik heb recht in het gezicht van mijn dochter gelogen. De teleurstelling in mezelf is groter dan ooit.

Voor even dacht ik dat het me ging lukken om te stoppen met stelen. Het tegenovergestelde is gebeurd. Na die dag ben ik de zelfbeheersing die ik nog had verloren. Ik heb geen controle meer over mezelf.

Het gerinkel van de schoolbel haalt me terug naar de realiteit. Ik loop naar de deur en wacht mijn klas op. Om de beurt komen de kinderen het lokaal binnen. Ik begroet ze en zij mij. De meeste gezichtjes ken ik nog van een aantal jaar geleden. Dat vind ik misschien wel het leukste aan meester zijn, dat je de leerlingen ziet groeien in de tijd dat ze op school rondlopen. Ik begin met de eerste les, daarna de tweede en voordat ik het weet is het alweer twaalf uur en gaan de kinderen naar huis om te eten.

Ik heb genoten van het lesgeven, maar nu iedereen weg is ben ik weer op mezelf aangewezen. Ik voel me gespannen en somber. Ik ga op de punt van een van de tafeltjes zitten en kijk om me heen. In het lokaal staan een hoop spullen die ik ongezien kan meenemen. Ik heb nog wat nakijkwerk, maar besluit om eerst even naar het toilet te gaan om mezelf af te leiden. Misschien voel ik me daarna beter.

Terwijl ik mijn handen was in het toilet, kijk ik de gang in, in de richting van de docentenkapstok. Ik loop ernaartoe en steek mijn hand in de zak van een roze jas, daarna in nog een andere. Vervolgens graai ik ook in de zak van een nette herenjas. Ik voel een briefje tussen mijn vingers. Op het moment dat ik wil kijken wat het is, voel ik een hand op mijn schouder.

Geschrokken draai ik me om. Ik kijk recht in het gezicht van een oudere man. Twee bruine ogen met dikke, gefronste wenkbrauwen erboven kijken terug. Het is Albert Post, de schooldirecteur.

'Waarom zit jouw hand in mijn jaszak?' vraagt hij nors.

'Het is... Ik kan er...' stamel ik. Er komt geen fatsoenlijke zin uit mijn mond.

'Loop maar even mee,' zegt Albert. Hij draait zich om en wenkt in de richting van zijn kantoor. Verslagen loop ik achter hem aan. Als dit nog maar goed komt...

Ingezonden door Iris van den Broek van Albeda Zorgcollege - Maatschappelijke zorg.

Vet!

Lief dagboek,

Vandaag is het 14 augustus. Ik heb een afspraak in het ziekenhuis en de eerste afspraak bij psycholoog Bartels. Ik weeg 46,8 kilo, dus ik moet binnen een maand minimaal 6 kilo aankomen. Dit betekent geen voedingszakjes meer nemen of, als mamma thuis is, ze uitspugen in de wc. Ik zie je snel weer!

X Roos

Onsje meer

'Kom Roos, we moeten gaan, je hebt over een kwartier al een afspraak in het ziekenhuis. Hè verdorie, dat gezeur ook elke keer met jou: ik ben er zo klaar mee!' Dat is wat mama naar boven roept vanaf de benedenverdieping.

Ik strompel op m'n dooie gemak de trap af en probeer mijn moeder te omzeilen. Dat doe ik omdat ik van haar om de dag op de weegschaal moet staan, zodat zij mijn gewicht kan bijhouden.

'Roos, schiet op en ga op dat ding staan. Dat weet je na 2 jaar toch wel?' Ze klinkt geïrriteerd. Ze pakt haar pen en notitieblok en kijkt daarna naar de weegschaal: 46,8 kilo. Dit is weer minder dan eergisteren. Mama laat het maar, want we hebben haast. Ik doe mijn schoenen en jas aan en stap dan in de auto op weg naar het ziekenhuis.

Ik schrik ervan wanneer de arts vertelt dat mijn dosis voedingszakjes wordt verhoogd, omdat mijn situatie levensbedreigend is. Volgens hem val ik te veel af. Ik ben het er niet mee eens, maar voor ik iets kan zeggen stoot mijn moeder me al tegen m'n arm. Zij zegt dat we het recept vanmiddag nog gaan halen. Vervolgens haasten we ons door de gangen van het ziekenhuis naar de parkeerplaats. Eenmaal in de auto geeft mama aardig gas om op tijd bij dokter Bartels te komen. Ik voel die urgentie niet.

'Niet gaan, Roos,' klinkt het in mijn hoofd. 'Ze gaan je daar hersenspoelen. Ze willen je dik maken. Dat is het enige wat je moeder gelukkig maakt. Waarom zou je? Ze is toch alleen maar chagrijnig tegen jou...'

Ik adem even drie keer diep in en uit.

Ontmoetingen

'Mevrouw, u mag even wachten in onze wachtkamer,' zegt dokter Bartels. 'Naast de receptie links. Dit eerste gesprek heb ik alleen met Roos. Zó Roos, vertel!'

Ik val stil. Ik heb geen idee wat Bartels van me wil weten. Dan besluit hij me vragen te stellen. Hij zegt tegen me dat ik open en eerlijk moet zijn.

'Hier bestaan geen foute antwoorden.' Dit stelt me wel gerust. Bartels vraagt: 'Hoe is de situatie thuis?'

'Goed,' antwoord ik.

Bartels kijkt me weer aan en zegt: 'Nee Roos, open en eerlijk hadden we afgesproken.'

Ik zucht, doe m'n hoofd naar beneden en begin te vertellen over papa, die er niet meer is, over opa en oma van papa's kant, waar ik geen contact meer mee heb, en over mam, die me nooit begrijpt. Tussendoor kijk ik omhoog en zie dat Bartels alleen maar aan het schrijven is.

Als hij stopt met schrijven vraagt hij: 'Hoe is je vader overleden?' Ik doe mijn best om niet in tranen uit te barsten en vertel dat hij is verongelukt op zijn werk.

'Jeetje meis, wat vervelend... Uhm, mag ik ook nog even om je leeftijd vragen?' Ik zeg dat ik 19 ben en dat ik het leven niet eerlijk vind.

Wanneer ik een uur later in de auto voor de deur van de apotheek op mijn moeder wacht, hoor ik ze weer: de stemmen.

‘Kijk niet naar buiten, er loopt een demon. Niet kijken, anders dringt hij je lichaam binnen.’

Huiverend knijp ik in mijn pols, maar de stemmen verdwijnen niet. Plotseling merk ik een schaduw op, die langs de auto schiet, en kijk dan toch naar buiten.

‘Shit,’ zeg ik zachtjes.

Dan hoor ik het geluid van de autodeur. Het is mijn ma, die alweer terug is. Terwijl ze me even aankijkt, zie ik ineens dat haar ogen pikzwart zijn...

Lief dagboek,

Het is nog steeds 14 augustus en ik lig in m'n bed. Ik ben nogal in paniek. Vandaag heb ik dokter Bartels ontmoet, mijn psycholoog. Hij is best aardig. Ik heb hem alles over mijn leventje verteld. Zelfs over de stemmen... Verder kreeg ik van de arts extra voedingszakjes voorgeschreven. Van mama mocht ik na het toedienen van de voedingszakjes niet naar boven gaan. Ze zegt dat ik voortaan een uur beneden moet blijven! Ik ben al ziek bij het idee.

Shit, nu ben ik dus aangekomen. Mama gaat me vetmesten! Ik zei nog als smoes dat ik echt nodig moest plassen. Maar mama zei dat ik dan maar 'lekker' mijn broek moest vol piesen.

Ik denk dat ik maar ga beginnen met hardlopen, dan gaat mijn buik weg.

De stemmen klinken veel harder en bozer dan normaal. Ze dreigden vandaag dat er een demon in mijn lichaam treedt wanneer ik naar buiten zou kijken. Het zal toch niet?

X Roos

Zwarte mist

‘Roos kom je? We gaan naar opa en oma vandaag.’

Ik schrik wakker en kijk op de klok. Ik stap m'n bed uit en zoek met mijn vingers naar het lichtknopje. Hebbes! Ik heb voor kerst een oerlelijke jurk gekregen, dus het is wel zo aardig om die een keer aan te trekken... Ik pak een maillot uit de onderste lade. Als ik de kleding aanheb, schuif ik de weegschaal onder mijn bed vandaan en ga erop staan. 47,2 kilo.

‘Jezus Roos, dikke trol dat je bent,’ zeg ik tegen mijn spiegelbeeld.

Opa en oma wonen op zes hoog. Daar sta ik dan op de galerij met mijn hoogtevrees. ‘Gewoon niet naar beneden kijken,’ zeg ik zachtjes tegen mezelf, ‘en er niet aan denken dat je zo'n walgelijke tientonner bent die zo door de vloer kan storten.’

Bij opa en oma thuis verveel ik me snel. Mijn voedingszakjes heb ik al een uur geleden gehad. Nu het alweer 14:45 uur is, ben ik echt klaar met niets doen. Ik verzin dat ik een vriendinnetje ga ophalen hier in de buurt. Ik moet om 17:00 uur terug zijn.

Op dat moment hoor ik een dwingende stem tegen me zeggen: ‘Ga rennen Roos, je bent vrij nu! Ren!’ Ik zet het op een lopen, richting de boulevard.

Bij de boulevard aangekomen, voel ik dat ik word achtervolgd. Ik durf niet achterom te kijken. Ik ren en ik ren. Uiteindelijk ga ik uitgeput op een bankje zitten. Nog nahijgend zie ik iets vaags. Wat is dat nou? Doordat ik tegen de zon inkijk, zie ik alleen een donkere schaduw. Het komt steeds dichterbij en nu zie ik een langwerpige hoofd, twee benen, een lang dun lijf, met armen. Niet 2, of 3, 4, 5, 6, maar 8 armen! Dit is geen mens! Snel sluit ik mijn ogen, knijp mezelf, en open mijn ogen weer.

De schim is weg... Ik zucht al mijn angst naar buiten. Ik sta snel op en begin weg te lopen van deze onheilsplek.

Plotseling omhult een zwarte mist me en voel ik een negatieve energie mijn lichaam binnenstromen. Het wordt me teveel. Ik zie een wit licht. Ben ik dood?

Sondevoeding

Ik word wakker met enorme koppijn, niet normaal!

Langzaamaan wordt mijn blik scherp en zie ik vier artsen om me heen staan. Mijn arm voelt naar en mijn neus doet pijn. Ik draai mijn hoofd naar links en zie een infuus met een rare gele vloeistof. Ik wil rechtop gaan zitten, maar iemand duwt me terug.

‘Wat is er gebeurd?’ vraag ik.

‘Je bent flauwgevallen, Rosalie. Je bloedsuikerspiegel is veel te laag. Met andere woorden: je krijgt nu sondevoeding. Vandaar dat slangetje in je neus.’

O god... alles wat ik absoluut niet wil is zojuist gebeurd...

‘Roos, trek die achterlijke snoeren uit je neus en ga weg van waar je nu bent,’ klinken de stemmen.

Ik ga rechtop zitten en druk op de rode knop die is bedoeld om de verpleging te roepen. Als ik kan staan, mag ik van de arts zelfstandig naar het toilet. Makkie, denk ik. Daarom vertel ik de verpleger dat ik heel nodig naar de wc moet.

Eerst voel ik me heel wiebelig, maar ik heb sterk het gevoel dat ik naar de stemmen moet luisteren en ervandoor moet gaan. Dus zet ik alles op alles en trek ik me omhoog aan de paal waaraan dat stomme slangetje in mijn neus vastzit. Erg charmant zie ik er niet uit.

Verwarring

In de gang bots ik bijna tegen psycholoog Bartels op. Ik vraag hem of hij 5 minuutjes tijd voor me heeft. Ik mag mee naar een apart kamertje aan het einde van de gang. ‘B. Bartels, psycholoog’ staat op het naambordje op de deur. In de kamer neem ik plaats tegenover dokter Bartels.

Met hangend hoofd vertel ik hem over mijn ontmoeting met de schim, en over de demon die in mijn lichaam zou komen als ik de schim zou aankijken.

Langzaam richt ik mijn hoofd op naar Bartels, maar die beweegt niet meer. Sterker nog: Bartels is Bartels niet meer! Ik krijg het ineens ijskoud en besef dat ik naar dezelfde schim kijk als eerder bij de boulevard. Dan besluit ik heel hard weg te rennen en pas te stoppen als ik veilig op de wc zit met de deur op slot.

Zonder om te kijken ren ik als een of andere cheeta over de gangen van het ziekenhuis. Ik word erg gehinderd door de paal en ook door de snoertjes die inmiddels om heel mijn lichaam zitten.

Eindelijk zit ik dan in het achterste toilethokje. Dan rommelt er iemand – of iets? – aan de deur. Mijn hartslag schiet omhoog. Ondertussen gaat het gerommel aan de deur door. Ik zak op mijn knieën op de grond, zodat ik onder de deur door kan loeren. Met een hartslag van meer dan 200 zie ik dan twee lange, dunne benen voor me staan.

Van schrik stoot ik mijn hoofd tegen de wc-pot. Vlak daarna hoor ik een zware stem.

‘Gaat het wel goed daarbinnen?’

Met mijn ogen dicht schreeuw ik het uit: ‘GA WEG! LAAT ME MET RUST!’

Te laat besef ik dat een demon natuurlijk nooit zou vragen of alles wel goed met me gaat...

Heel voorzichtig doe ik mijn ogen open en kijk ik langzaam omhoog. Bruine puntschoenen, een donkerblauwe spijkerbroek en een jasje. Het is de schoonmaker... Wat heb ik mezelf flink voor schut gezet.

De schoonmaker helpt me overeind. ‘Je hebt een bloedneus, meisje,’ zegt hij.

‘O bedankt, ik ga het schoonmaken.’

Zodra de schoonmaker is verdwenen, word ik ruw vastgepakt en naar de spiegel gesleept. Een fel licht begint te branden en mijn hoofd wordt gestuurd. Ik kan niet anders dan naar mezelf kijken in de spiegel.

Wie ik zie, ben ikzelf. Maar ook weer niet. In mijn ogen zie ik namelijk het grote zwarte monster, de demon. Ik til m'n hoofd omhoog en bonk deze zo hard mogelijk tegen de wastafel. Een witte flits schiet langs mij heen en daarna wordt alles pikzwart.

Rust

Weer hoor ik een stem in mijn hoofd. Deze keer is het een warme, lieve stem. Papa. 'Kom maar, lieverd. Ik mis je zo!'

Hoewel het lijkt alsof de grond onder mij vandaan zakt, stap ik voorzichtig naar zijn stem toe. Mijn benen wiebelen. 'Dat krijg je met zo'n bol lijf, denk ik nog.

Papa's stem leidt me het ziekenhuis uit, richting de boulevard. Inmiddels zie ik papa ook. Hij ziet er gelukkig uit.

Bij de boulevard steekt hij zijn hand naar me uit. Dan laat hij zich vallen, om vervolgens als een lichtflits de lucht in te schieten. Ik houd zijn hand vast. Ook ik val, maar gek genoeg schiet ik niet omhoog.

Lief dagboek,

Vandaag, 25 augustus, was echt een hele rare dag! Ik heb geen pen meer nodig om in jou te kunnen schrijven. Er is veel gebeurd. Toen ik papa achterna ging, belandde ik in de zee. Hoe ik het ook probeerde, ik kon mijn hoofd uiteindelijk niet meer boven water houden. Het watertrappelen werd me te zwaar.

Een week later werd mijn lichaam door een politiehelikopter uit het water gevist.

**FUCK* Dit is mijn lichaam, 44 kilo zwaar, maar ik zit er niet meer in...*

Vandaag is mijn lichaam gecremeerd. Er waren veel mensen. Mama, opa en oma waren ontroostbaar. Ik heb mama nog nooit zo hard zien huilen. Ik kon alleen maar denken aan mijn gewicht. Wat zullen ze het zwaar hebben gehad met mijn kist. Wat ben ik toch nutteloos. Ik heb niet eens mijn streefgewicht van 40 kilo gehaald... Gelukkig heeft papa me toch nog gevonden. Het is nu klaar. Het is goed zo.

X Roos

Ingezonden door Nikki van der Wart van Albeda Zorgcollege –Maatschappelijke zorg.

De Dodo die wilde vliegen

'Ik zou zo graag willen vliegen,' zei de Dodo tegen zichzelf, terwijl hij naar de lucht keek, die langzaam van oranje naar paars ging. 'Samen met de vogels vlieg ik dan weg, de wijde wereld in. Dan voel ik de wind door mijn veren en voel ik mij vrij. Maar belangrijker nog: dan kan ik misschien eindelijk iemand vinden die op mij lijkt.'

De Dodo had nog nooit iemand gevonden die op hem leek. Wel een beetje, maar toch nooit helemaal. Sommigen hadden veren, net als hij. Anderen liepen op twee poten, dat deed hij ook. Ze hadden een snavel en een staart. Maar toch... Toch waren ze niet helemaal hetzelfde. De vogels die hij zag konden allemaal vliegen met hun vleugels. Hij had ook vleugels. Hij had het al zo vaak geprobeerd. Gewoon doen wat de anderen doen, dacht hij dan. Je met je poten afzetten, flapperen met je vleugels, zo simpel is het. Maar het bleek niet zo simpel te zijn. Zijn vleugels waren veel te klein voor zijn veel grotere lichaam. Elke keer als hij sprong en met zijn vleugels wapperde, bleef hij twee seconden kort in de lucht zweven en daarna belandde hij weer op de grond. Maar hij wilde o zo ontzettend graag.

Dus bedacht hij een plan. Een plan om te kunnen vliegen in de lucht, zelfs met zijn korte vleugels. Het moest gewoon kunnen, hij wist het zeker.

Hij begon met het verzamelen van zoveel mogelijk takken. Niet alle takken, trouwens. Ze moesten minstens voor de helft langer zijn dan zijn eigen vleugels. Toen hij eenmaal genoeg takken had verzameld, ging hij op zoek naar veren. Zijn eigen veren waren natuurlijk niet genoeg. In het begin vond hij er geen, dus probeerde hij stiekem een paar veren zomaar uit een andere vogel te plukken. Dit ging jammer genoeg niet erg goed. De vogel werd heel kwaad, schreeuwde het uit van de pijn en vloog de Dodo achterna totdat de Dodo zich veilig tussen het struikgewas had verstopt.

Echter, toen de Dodo eenmaal beter keek, zag hij overal wel veertjes liggen. Hij vond ze tussen het struikgewas, in vogelnestjes, in het water... Sommige dwarrelden zelfs door de lucht!

'Potverdorie, die kleine veertjes kunnen nog beter vliegen dan ik,' mopperde hij dan, als hij weer eens een van die veertjes door de lucht zag gaan.

Na drie dagen had hij al een hele zak vol met veren. Sommige zo lang als een staart, andere zo klein dat ze nog niet eens groter waren dan een regendruppel. Toch kwamen ze vast en zeker allemaal van pas, dacht de Dodo bij zichzelf.

Verder vond hij ook nog wat touwen en zo had hij al zijn materialen bij elkaar om te gaan bouwen aan de ultieme vleugels. Hij begon met de takken. Die moesten aan elkaar worden gemaakt, samen met het touw, om zo een soort geraamte te maken. Er moest touw overblijven, zodat hij zo de vleugels om zijn eigen vleugel kon vastmaken. Hierna plakte hij alle veren die hij had verzameld op het takkengeramte.

Toen hij eenmaal klaar was, was de Dodo zo enthousiast dat hij zijn vleugels meteen uit wilde proberen. Hij nam ze mee naar de hoogste boom die hij kon vinden.

'Ik ben nu al zo hoog dat ik bijna bij de wolken ben,' zei hij, terwijl hij zijn vleugels aandeed. 'Nu ik hier zo sta vind ik het toch wel een beetje eng.'

De Dodo was in zijn hele leven nog nooit zo hoog geweest, bang dat hij anders zou vallen. Maar nu zou hij niet vallen, dacht hij. Hij zou vliegen. Hij haalde diep adem, deed zijn ogen dicht en telde af.

'Drie, twee, een!' Hij begon te flapperen en te flapperen met zijn zelfgemaakte vleugels. Hij voelde de wind van onder komen en door zijn veren gaan. Hij wist wel dat hij kon vliegen! Het was een geweldig gevoel. Maar... wat was dat nu?! De Dodo voelde zichzelf langzaam naar beneden hellen. Steeds sneller en sneller viel hij naar beneden. Totdat hij met een harde plof weer op de grond belandde.

De Dodo voelde iets zachtjes in zijn zij porren. Hij kon zich niet herinneren dat hij in slaap was gevallen. Al helemaal niet zo op deze harde grond. Normaal lag hij altijd lekker in de bosjes, waar hij een eigen bed had gemaakt van zachte bladeren. Traag deed hij zijn ogen open om te kijken wie of wat hem aan het storen was.

‘O, goede goden je leeft nog! Ik dacht even dat je dood was, je viel van zo hoog naar beneden! Wat was je in godsnaam aan het doen?!’

Boven de Dodo hing het bezorgde gezicht van een zwaan. De Dodo knipperde met zijn ogen en wreef over zijn hoofd, waar hij een enorme bult voelde. Langzaam voelde hij dat niet alleen zijn hoofd pijn deed, maar ook zijn rechtervleugel. Hij herinnerde zich weer waarom hij hier zo op de grond lag.

‘Nou, meneer Zwaan, ik wilde zo graag kunnen vliegen, net zoals u dat kunt! Ik dacht, als ik nu eens vleugels maak die langer en groter zijn dan mijn eigen pieterige vleugeltjes en ik in mezelf geloof, dan kan ik vast wel vliegen!’

‘Och mijn jongen toch,’ zei de Zwaan, ‘zo simpel is het allemaal niet, helaas. Maar ik hou wel van je doorzettingsvermogen.’

‘Jammer genoeg heb ik daar niet veel aan gehad dit keer,’ zei de Dodo met een sip gezichtje.

De Zwaan glimlachte meelevend. ‘Kom jij maar eens eventjes mee naar waar ik woon, dan kun je rustig uitrusten en wat eten. Daar knap je vast en zeker van op! Ik heb een hele lekkere groentesoep gemaakt.’

Dus liep de Dodo mee met meneer Zwaan. Hij was namelijk wel heel moe en had ondertussen ook nog eens ontzettend veel honger gekregen. Bovendien vond hij meneer Zwaan heel aardig.

Meneer Zwaan zijn huis lag aan het water, tussen het riet. Toen de Dodo eenmaal was uitgerust en eens goed zijn maag had gevuld, vertelde meneer Zwaan over zijn eigen leven. Hij vertelde over de vele reizen die hij had gemaakt. Dat hij graag vaak helemaal naar de andere kant van de wereld vloog, want daar was het zo heerlijk warm. Dat hij een hele mooie, lieve vrouw heeft gehad die hij ergens ver weg heeft leren kennen en waar hij nog iedere dag aan dacht.

‘Maar waarom bent u nu hier?’ vroeg de Dodo. ‘Het is toch super koud, wilt u niet meer zo ver vliegen?’

Meneer Zwaan glimlachte even en zei toen: ‘Zal ik jou eens een geheimpje vertellen? Ik kan net als jij helemaal niet vliegen!’ Hij stak zijn linkervleugel uit. En ja hoor, daar waar eigenlijk veren hoorden te zitten, zat een groot gat!

De Dodo schrok. ‘O nee, meneer Zwaan, hoe is dat toch gebeurd?’

Hij vertelde dat hij een keer terugkwam van een lange reis en zo enorm moe was, dat hij in een boom terecht was gekomen, zo tegen een heel scherpe tak. Meneer Zwaan was er helemaal kapot van, want ja, hij hield van reizen. ‘Maar,’ zei hij toen, ‘ik ontdekte dat er ook andere manieren zijn om te reizen en de wind in je veren te voelen.’ Hij keek naar iets achter de Dodo. ‘Daar staat ze, mijn liefvallige boot. Genoemd naar mijn vrouw.’

De Dodo keek met grote, ongelovige ogen naar de boot. Hij had grote, blauwe zijlen en was van glimmend hout gemaakt. Hij had zelfs een echt stuur!

‘Wat gaaf!’ zei hij. Hij rende ernaartoe en begon meneer Zwaan te bekogelen met vragen. ‘Heb je hem helemaal zelf gemaakt? Hoe hard gaat hij eigenlijk? Mag ik ook eens mee?’

Meneer Zwaan begon te lachen en zei toen: ‘Je doet mij denken aan mijn jongere zelf, zo ambitieus en vol nieuwsgierigheid. Zou je willen dat ik je leer varen?’

En zo gezegd, zo gedaan. De Dodo wilde natuurlijk dolgraag leren varen. Binnen twee maanden had hij het al helemaal onder de knie en nog twee maanden later had hij zijn eigen boot gemaakt. Als aandenken had hij wat veertjes van zijn zelfgemaakte vleugels aan zijn boot vastgemaakt. Eindelijk had de Dodo iets gevonden waar hij goed in was.

En daar ging hij dan. Met de weerspiegeling van de lucht in het water en de wind in zijn veren leek het net alsof hij toch in de lucht vloog. De wijde, onbekende wereld in, op zoek naar zijn familie. Maar, dacht de Dodo, hoe ver hij ook van huis mocht zijn, hij zou altijd denken aan die aardige meneer Zwaan.

Ingezonden door Nina van Wijk van ROC Tilburg School voor ICT en Mediatechnologie – opleiding Grafisch Vormgeving.